

Az irodalomban az oklevél sokáig 1352-es keltezéssel volt ismert:
MEZEY László: A kéziratosság századai. In: KOVÁCS Máté (ed.): Könyv és
könyvtár a feudális társadalomban. Bp., 1963. 43–100. 73–74.

„Mint jellemző példát említhetjük, hogy az egykori lechnici karthauzi kolostor
ma is meglévő, mintegy negyven kódexét csak kisebbik részében másolták a
kolostorban.[55] Nagyobb részüket a közeli Krakkó egyetemének magiszterei és
diákjai adományozták a "néma barátoknak".”

55 MEZEY L.: Codices latini... p. 7-11.; CSONTOSI J.: Adalék a szepességi
XV. századi könyvtárakhoz. Magyar Könyvszemle, 1880. 329-363. 1.;

DEDEK CRESCENS L.: A karthauziak Magyarországon.

Bp. 1889. 101-105. oldal.

<https://mek.oszk.hu/06700/06770/06770.htm#4>

Pontosabb információk:

ŠEDIVÝ, Juraj: Stredoveké spišská písomná kultúra. In: HOMZA, Martin –
SROKA, Stanisław (eds.): Historia Scepusii I. Dejiny Spiša I. Bratislava –
Krakow, 2009. 483–520. 496. oldal.

RÁBIK, Vladimír: Monumenta diplomatica historiam Cartusianorum in
Scepus illustrantia. Projekt diplomatára spišských kartuziánov. Studia
Archeologica Slovaca Mediaevalia 6 (2007) 7–22. 10. oldal.

Az oklevélről:

WAGNER, Carolus: Analecta Scepusii sacri et profani I–IV.

Viennae, 1774–1778. 179–180. oldal.

AOKL XXII. 113–114. 171. sz.